

PORTE DE BOURGOGNE TE MORET, NAAR EEN O. I. INKTTTEKENING VAN BERN-KLENE.

als de storm of welluidend als een eolische harp, hij duidelijk in zijn nabijheid gehoord had. Onder al die wonderlijke wezens was er een dien allen kenden, ware het dan ook maar dat zij als kinderen aan de knieën hunner grootmoeders van hem hadden hooren vertellen. Ieder die hem voor het eerst zag, was geschrikt voor den grooten kerel die woest en geweldig scheen met zijn fors gespierde lichaam en zijn ruig behaarde kop, van wien niemand wist te zeggen van waar hij was gekomen en wanneer hij bezit had genomen van zijn gebied, waarover geen mensch het zou gewaagd hebben hem de heerschappij te betwisten. Werden hem niet de zonderlingste bovenmenselijke eigenschappen toegeschreven; was niet hij het die boomen velde met een vuistslag en rotsen verzette met de kracht van zijn armspieren, en dit alleen om voor de menschen wegen te banen in het ondoorgrondelijke woud.

Zij die beweerden dat hij wel met de Noormannen kon zijn meegekomen, werden

niet tegensproken. Dat was immers best mogelijk; maar dan moest hij door die Barbaren verstooten zijn, want hij was niet boos als dezen, dat wist ieder die hem voor een tweede maal gezien en in de open blauwe oogen gekeken had... en zoo was de Sylvain de goede genius van het woud geworden, al lang voor de tijden dat koning Robert er kwam jagen, wanneer deze te Melun verblijf hield, wat hij dikwijls en gaarne deed, want het woud was rijk aan velerlei wild. Ook hield hij, hoewel hij een vroom christenvorst was, veel van romantische avonturen en luisterde hij gaarne naar de wonderlijke verhalen waarin de Sylvain meestal een rol speelde.

Koning Robert was heel veel voor dien zonderlingen boschmensch gaan gevoelen, en dit te meer, omdat hij het aan diens werk dankte dat hij een goede plaats vond voor den bouw van een jachthuis, waar hij met zijne gezellen op hunne lange tochten kon uitrusten. (Dat jachthuis, 't zij ter loops